

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 32

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Κάτωθεν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Διὰ τὸ Ἑβδοματικὸν Δραχ. 12 προπληρωτέα καὶ Ἑξαμηνίαν.
" " Ἑξήμισιόν (Φραγ. 2) " κατ' ἔτος.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 31 Αὐγούστου 1875.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ Κ. Κ. συνδρομηταὶ οἱ μετακινῶντες τὴν 1ην Σεπτεμβρίου παρακαλοῦνται ἵνα πέμψωσι τὴν σημειώ-
τιν τῆς νέας αὐτῶν κατοικίας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀ-
σμοδαίου, κείμενον πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου ὑπὸ
τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Λέοντος Μελά, μὴ ἀναδεχόμενης
ἄλλως τῆς Διευθύνσεως εὐθύνην διὰ τὴν ἀπώλειαν
τῶν φύλλων.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐν Ἐπισημογραφίᾳ, πρὶν γίνῃ δαίμων, ἦτο κλαίειος ἄγ-
γελος ὡς οἱ λοιποὶ ἐκ τοῦ Παραδείσου κρημνισθέντες,
ἔχων πτερὰ ἐπὶ τῆς ῥάχως ἀντὶ κερμάτων ἐπὶ τοῦ με-
τώπου.

Κατὰ τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην ἐποχὴν ἦτο, κατὰ καθήκον,
ὀπαδὸς τῆς εὐσεβοῦς φιλοσοφίας τῶν τελικῶν αἰτίων,
ἐπίστευε δηλ. ὅτι τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διετέθη-
σαν πρὸς ἀγαθὸν τινα σκοπὸν ὑπὸ τῆς Θεῆς Πρόνοιας,
ἣτις καὶ τὴν μύτην ἐποποθέτησεν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς,
ἐπίτηδες ἵνα ὑποστηρίξῃ τὰ ἁμαρτοῦλάκια.

Μετὰ τὴν πτώσιν του ὅμοι, ἀναγκασθεὶς ν' ἀλλάξῃ
φιλοσοφικὰς ἀρχάς, ἠσπάσθη τὸ σύστημα τοῦ ἄγγλου
Bentham, κατ' ὄνη μὲν θεία Πρόνοια μεριμνᾷ μόνον περὶ
τροφῆς τῶν στρουθίων, αἱ δὲ πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν
μόνον ἔχουσι τελικὰ αἴτια, τὸ ἀτομικὸν συμφέρον.

Κατὰ τὴν ἀγγλικὴν ταύτην σχολὴν ἐξετάζων ἕσα γρα-
φουσίαι κομματικαὶ ἐφημερίδες περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς
παραιτήσεως τοῦ Ἰπουργείου, πρὶν συνέλθῃ ἡ Βουλὴ, ἀπο-
τείνει εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀκόλουθον ἐρώτησιν:

«Ποῖον τὸ τελικὸν αἶτιον τῆς ἀνυπομονῆς ταύτης κα-
»ταφορᾶς τῶν κομματάρχων, ἀφοῦ ἔχουσι καὶ τὴν πλειο-
»νοψηφίαν καὶ τὴν ἐπίσημον ὑπόσχεσιν ὅτι πρῶτον ἔργον
»τῆς Βουλῆς ἔσται ἡ ἀπονομὴ τῆς ἐξουσίας εἰς τὸν πλειο-
»νοψηφούντα:»

Δύσκολον εἶναι νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι τῶν τσοῦτων ὀδυρ-
μῶν ἀφορμὴ εἶναι ἀπλήτεις ἀνυπομοναίσι διὰ τὴν εἰκο-
σαήμερον ἢ τριακονθήμερον τὸ πολὺ ἀναβολὴν τῆς παρα-
δόσεως τῶν χαρτοφυλακίων διότι, τέλος πάντων, οἱ κ. κ.
κομματάρχαι οὔτε κοινῆς νόης εἶναι ἐντελῶς ἀπόκληροι,
οὔτε ὅλως ἀσυνείηστοι νὰ σφίγγωσι τὴν κοιλίαν των,
ὁσάκις βραδύνει νὰ παρατεθῇ αὐτοῖς ἡ ἐξουσία.

Ἐπίσης ἀπίθανος εἶναι ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἡ ποσαύτη
σπουδὴ προέρχεται ἐκ δυσπιστίας πρὸς τὰς δυνάμεις
αὐτῶν ἐν τῇ Βουλῇ διότι οὐδαὶ ἀμφιβάλλει ὅτι οἱ τρεῖς
βουλευτικὸι στρατοὶ συνηωμένοι εἶναι ἀριθμητικῶς ἀνώ-
τεροι τῶν φίλων τοῦ Ἰπουργείου.

Πᾶς φόβος αὐτῶν μὴ διαῤῥηθῇ ἡ συμμαχία πρὸ τῆς
τελικῆς ἐφόδου φαίνεται ἡμῖν οὐχ ἥττον χυμαικός ἀφοῦ
πρὸς ἄγνωστον κατέστη ὅτι ἡ διχόνοια ἐπέρχεται πάντοτε
κατὰ τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων καὶ οὐδέποτε διαρκούν-
τος τοῦ κοινῆς ἀγῶνος ὑπὲρ αὐτῶν.

Διατὶ λοιπὸν, οὕτω καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων,
γογγύζουσι καὶ δυσαναχετοῦσιν, ἀντὶ νὰ δαπανῶσι τὰς
ὀλίγας ταύτας ἡμέρας συμπίνοντες εὐθύμως βερμὸθ καὶ
μαστίχην, ἵνα ἀνοίξῃ ἡ βρεξίς των, μέχρις οὗ στρώσῃ
αὐτοῖς ἡ πλειονοψηφία τὴν τράπεζαν τοῦ συμποσίου;

Τὸ τοιοῦτου φαινομένου μίαν μόνην δυνάμεθα νὰ εὑ-

ρομεν λογικὴν ἐξήγησιν, εἶναι δὲ αὐτὴν ὁ φόβος ἐν ἐμπνεύσει εἰς τοὺς συμμάχους νέαι τις δυνάμεις, ἀναδύτασα ὡς ἄλλη Ἀφροδίτη ἐκ τῶν κυμάτων τῆς τελευταίας, πολιτικῆς τρικυμίας, ἢ κοινῆ γνώμη.

Καὶ τῶν ὑπουργῶν τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως τὴν νομοσύνην ἠθέλομεν ἀδικήσαι υποθέτοντες ὅτι ἡ τοσαύτη λογομαχία περὶ τοῦ ἂν πρέπη, κατὰ τὰ κοινοβουλευτικὰ ἔθιμα, νὰ παραιτηθῆ τὸ Ἰπουργεῖον πρὸ τῆς ἀποφάνσεως τῆς Βουλῆς; ἢ μετ' αὐτὴν ἔχει ἀφορμὴν ὀλιγοήμερον παράτασιν ἢ ἀναβολὴν τῆς καρπώσεως τῆς ἐξουσίας. Τὸ ἀληθὲς ζήτημα εἶναι τοῦτο. «*Αἰοικτῶν ἢ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν θέλει γίνεαι ὑπὸ τῶν τριῶν συμμάχων ἢ σφαιρίσας τοῦ ἔπουργείου.*»

Καὶ ὁ μὲν κ. Τρικούπη, πεποιοῦς ἐπὶ τὴν κοινὴν γνώμην, θέλει κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεως ἀνοικτὰς τὰς θύρας καὶ γέμοντα τὰ ἐδώλια καὶ τὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς· οἱ δὲ ἐπίδοξοι αὐτοῦ διάδοχοι, ἐπὶ μόνον τὸν ἀριθμὸν πεποιοῦτες, ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κατήχησις, ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ καταθέσῃ τὴν ἐξουσίαν, ἵνα ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ὀχληρᾶς ἀνάγκης νὰ εἴπωσι δημοσίᾳ τοιαύδε περίπου:

«Ὁμολογοῦμεν ὅτι ὅσα ἔπραξας εἶναι καλὰ, ἄσπιλοι καὶ ἐκλογαὶ σου καὶ ἔθνοφελῆ τὰ νομοσχέδια. Καλῶς γνωρίζομεν ὅτι ὁ τόπος διψᾷ ἀνάπαυσιν καὶ καταστρέφεται ἐκ τῶν ἀδιακόπων ὑπουργικῶν μεταβολῶν· οὐδύλως ἀρνούμεθα ὅτι ἡ συμμαχία ἡμῶν, ἀδυνατοῦσα νὰ τροφοδοτήσῃ τρεῖς ἠνωμένους στρατοὺς, εἶναι ἡμερόβιος. Οὐχ ἦττον ὅμως τοῦ κοινοῦ συμφέροντος προτιμῶμεν τὴν ἐξουσίαν, ἔστω καὶ τὸ τρίτον αὐτῆς. Ἐν ὀνόματι λοιπὸν τοῦ δόγματος τῆς πλειονοψηφίας παράδος ἡμῶν τὰ χαρτοφυλάκια.»

Τοιαύτη προσκαλιὰ, κυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ ψήφων, οὐδεμίαν ἄλλην ἐπιδέχεται ἀπάντησιν ἐκ μέρους κοινοβουλευτικοῦ ὑπουργοῦ εἰμὴ ἐδραφιαίαν ὑπόκλησιν καὶ ἄμεσον παράδοσιν τῆς ἐξουσίας. Ἄλλ' εἰς τοῦτο μόνον, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, περιορίζονται τὰ δικαιώματα τῆς πλειονοψηφίας. Οὐδαμοῦ δὲ, οὐδὲ ἐν νήσῳ οὐδ' ἐν ἡπείρῳ, ἀνεγράφη ποτε ἢ παρὰ τοῦ «*Αἰῶνος*» καὶ ἄλλων τινῶν φύλλων ὑποστηριχθεῖσα πρωτότυπος ἀρχὴ, καθ' ἣν ὁσάκις σχηματισθῆ συναπισμὸς μὴ ἔχων εὐσχημους λόγους πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ Ἰπουργείου, ὑποχρεοῦται τοῦτο νὰ παραιτηθῆ ἀμέσως, ἵνα ἀπαλλάξῃ τὴν ταυτὴν πλειονοψηφίαν ἀπὸ τῆς ἀμηχανίας καὶ τῆς ταπεινώσεως νὰ δηλώσῃ δημοσίᾳ τί θέλει.

Τὸ κοινοβουλευτικὸν σύστημα χορηγεῖ εἰς τὰς πλειονοψηφίας τὸ δικαίωμα τοῦ θανατόναι τὰς κυβερνήσεις χωρὶς νὰ λέγωσι διατί, οὐδέποτε ὅμως ἐπέβαλεν εἰς τὴν μειονοψηφίαν τὸ καθῆκον τῆς αὐτοχειρίας πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν πλειοψηφούντων ἀπὸ τῆς ἠθικῆς εὐθύνης.

Ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ παραιτεῖται πολλὰκις ἔπουργεον Οὐγγῶν, ἂν πλειονοψηφῆσῃ κατὰ τὰς ἐκλογὰς οἱ συντηρητικοὶ ἢ τὰνάπαλιν. Ἄλλ' ἐκεῖ δύο ὑπάρχουσι κόμματα, ἀνὰ μίαν μόνην ἔχοντα ἕκαστον στραίαν, ἐν ἀκολουθοῦσι πιστῶς ὠρισμένοι ὁπαδοί. Ἄρα λοιπὸν

γνωσθῆ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν, ἀρκεῖ ἡ ἀπλουστερά τῶν πράξεων τῆς ἀριθμητικῆς, ἵνα γίνῃ πασιδηλὸς ἡ θέλησις τοῦ ἔθνους· πᾶσα δὲ περαιτέρω δήλωσις ἀποβαίνει ἐπίσης περιττὴ, ὡς ἂν ἀνήπτοντο κηρία πρὸς φωτισμὸν τοῦ ἡλίου. Παρ' ἡμῖν ὅμως ὑπὲρ τίνος κόμματος ἢ τίνος σημαίας, προτιμηθείσης ὑπὸ τῶν ἐκλογέων, δύναται λογικῶς νὰ παραιτηθῆ ἢ παρητήθη ποτὲ ἐκ τῶν προτέρων ἐν οἰοδηπότε ὑπουργεῖον; Κατὰ δὲ τὰς τελευταίας ἐκλογὰς, πλὴν τῆς συνταγματικῆς καὶ ἀντιβουλγαρικῆς ἰδέας, ἢ πάντες ὑπηρετοῦμεν, τίνος ὠρισμένου κόμματος αἱ ἰδέαι δύνανται νὰ καυχηθῶσιν ὅτι ἤβραντο τὴν νίκην; Παραιτούμενον σήμερον τὸ Ἰπουργεῖον εἰς τίνα ἀρχὴν ἢ τίνα ἄνθρωπον ὑποδειχθέντα ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς θελήσεως παραχωρεῖ τὴν θέσιν, εἰς τὸν Κομμουνδούρον, τὴν «*ἐκπεφρασμένην πολιτικὴν*», τὴν «*ἀποκεντρωσιν*», τὸν κ. Ζαΐμην, τὴν διακρίσιν τῶν ἐξουσιῶν, εἰς τὸ «*βασιλεὺς, κυβέρνησις καὶ λαὸς*», ἢ εἰς τὸ μυστηριώδες κρᾶμα ὅπερ ἐμαγείρευσαν ἐν τῷ κρυπτῷ οἱ τρεῖς κομματάρχει, ῥίψαντες ἕκαστος εἰς τὸ συμμαχικὸν καζάνιον ἀνάλογον μέρος τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν πεποιθήσεών του;

Μή τις νομίσῃ ἐκ τούτων ὅτι αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἀποδοκιμάζομεν τὴν συμμαχίαν. Ἄπ' ἐναντίας ἀγαπῶμεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὑπῆρξεν ὑπαγόρευμα πατριωτικῆς ἀνάγκης καὶ εἰλικρινοῦς μετανοίας τῶν παρελθόντων ἀμαρτημάτων. Ἰπερβαίνουσαν ὅμως τὰ γνωστὰ ὄρια τοῦ ἀτόπου καὶ τοῦ γελοίου εὐρίσκομεν τὴν ἀξίωσιν τῶν συμμάχων ὅτι, κατὰ μίμησιν τῆς Ἀγγλίας, πρέπει τὸ ὑπουργεῖον νὰ παραιτηθῆ, διότι ἐπλεονοψήρησαν κατὰ τὰς ἐκλογὰς αἱ ἀρχαὶ αὐτῶν, αἱ ἄγνωστοι εἰς τοὺς ἐκλογεῖς.

Τὰς πρὶν ἀρχὰς τῶν ἀξιοτίμων κυρίων Κομμουνδούρου, Ζαΐμη καὶ Δεληγεώργη, ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων ἐπάλαιον καὶ ὑπεσκελίζοντο ἐπὶ τόσα ἔτη, συμμαχοῦντες ἐν ἀνάγκῃ καὶ μετὰ τοῦ κ. Βούλγαρη, γνωρίζομεν ἐξ ὀδυνηρᾶς πείρας. Τὰς νέας ὅμως αὐτῶν ἀρχὰς, δυνάμει τῶν ὁποίων οἱ πρὶν ἀδιάλλακτοι παρίστανται ἀδελφικῶς ἐνηγκαλισμένοι καὶ, ἀντὶ νὰ σπαράσσωνται ὑπόσχονται, ν' ἀσχοληθῶσιν ὑπὲρ τῆς κοινῆς εὐημερίας δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη. Αἱ ψῆφοι δ; ἔλαβον ἐδόθησαν εἰς ἕκαστον αὐτῶν ὡς δεῖγμα τῆς ἐθνικῆς ἀποδοκιμασίας κατὰ τῶν τολμημάτων τοῦ κ. Βούλγαρη καὶ τῆς τυφλῆς ἡμῶν ἀφροσύσεως εἰς τὰς συνταγματικὰς ἐλευθερίας. Οὐδαὶς ὅμως ἐκ τῶν τριῶν ἔλαβε ἰδίᾳ τοσαύτας, ὥστε νὰ δικαιούται ἀπαιτῶν ἀγγλικῆν παραίτησιν τοῦ Ἰπουργείου ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς προφανῶς πλειονοψηφούντος· τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν ψήφων, ὅσαι ἀνήκουσιν εἰς τοὺς τρεῖς, ἀδύνατον εἶναι νὰ θεωρηθῆ κατὰ τύπους ἢ κατ' οὐσίαν ὡς κοινοβουλευτικὴ πλειονοψηφία, πρὶν κυρωθῆ ἢ ἔνωσις αὐτῶν διὰ δηλώσεως ὅπως οὖν συνταγματικωτέρας τῆς ὑπογραφῆς μυστικοῦ πρωτοκόλλου.

Ἡ τοιαύτη δήλωσις πιθανὸν νὰ ᾖναι δύσκολος καὶ ὀχληρᾶ, κατ' οὐδένα ὅμως τρόπον δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς κοινοβουλευτικῶς περιττὴ.